

Chương 1

Ha ha ha...con ma

Sau nhà em có nghĩa địa hoang, cỏ lúp xúp và xanh như thể không gì xanh hơn. Vào buổi chiều, những ngôi mộ như đen thui, thù lù trong cỏ. Đêm nghe tiếng gió sẽ sẽ buồn hơn ngày nắng ráo. Em hay đứng nhìn những ngôi mộ lấp ló bên cửa sổ. Có hôm anh Toàn đã nhát em bằng cách từ từ đến sau lưng và rên hừ hừ.

Vào những ngày nắng, em hay mon men ra chỗ những ngôi mộ hái cỏ chân gà.

Anh Toàn bảo, muốn luyện linh đờn phải hứng chín giọt sương trên nhánh cỏ chân gà mọc trên ngôi mộ phía bên phải vào lúc mười hai giờ đêm. Nhưng phải là đêm rằm. Và tuyệt đối không được gây tiếng động. Sau đó nhỏ chín giọt sương vào cái bình thủy tinh đã được chôn dưới đất chín mươi ngày. Sau đó phải phơi sương chín mươi đêm. Uống vào sẽ thần tiên hiệu nghiệm.

Mười hai giờ đêm dĩ nhiên không bao giờ em dám ra đó rồi. Em đành phải chờ đợi khi lớn lên. Em chờ mòn cả người.

Em không dám ra đó còn vì một lẽ khác. Ở đó có mộ ông Bảy, một người đàn ông kì lạ đã chết chỉ vì một đêm ngắm sao. Anh Toàn nghe người khác nói vậy. Và anh đã nói với em như vậy.

Tất nhiên cái đêm sao đó từ ngàn xưa kia. Mà ngày xưa thì thật là lảm chuyện lạ lùng. Có người thành tiên nhờ cứu một cánh hoa, một con chuồn chuồn; có khi nhờ cõng một bà già qua một cánh rừng nào đó thế là thành tiên.

Anh Toàn nói nhiều đêm nghe có tiếng đàn từ ngôi mộ ông cả Bảy. Tiếng đàn làm anh giật mình nửa khuya. Anh thấy ông cả Bảy không? Anh chỉ rụt vai mà cho rằng có họa diên mới dám nhìn.

Nhưng riêng em, em vẫn ao ước được nhìn ông cả Bảy. Em không tin có người ngắm sao mà lại chết. Rõ ràng là không thể. Em vẫn ngắm hàng đêm. Nhưng em vẫn tin có ông cả Bảy nằm ngắm sao.

Những ngôi sao ngày xưa thời ông cả Bảy còn sống có giống bây giờ không? Mẹ bảo bây giờ vẫn vậy. Chỉ khác là không ai ngắm sao suốt một đêm như ông mà thôi.

Đêm đêm, từ trong nhà nhìn ra ngôi mộ, em thấy cỏ ngoài ấy trắng lấm, trắng khủng khiếp. Lại còn những ngọn cỏ chân gà như thách đổ em. Em đã nhẹ nhàng vòng ra sau nhà như một con mèo vén chân. Em chậm rãi trên cỏ lạnh.

Anh Toàn nói khi chạm chân trên cỏ lạnh vào đêm tháng giêng lúc trăng lu, lại có con gà gáy buồn thì cảnh vật sẽ nhòe đi và chúng ta sẽ la đà bay như say rượu vào thế giới kì lạ.

Em ao ước có con gà gáy buồn, giọng gáy buồn ra sao ai mà biết được. Anh Toàn cũng chưa từng nghe. Nhưng anh biết có một lúc nào đó sẽ gặp con gà gáy buồn. Vậy đó.

[i]Những con gà gáy buồn Khù khù khù khù Chúng vỗ cánh trong một đêm tối trời Chúng rúc mỏ vào giọt sương Và chúng la đà say rượu Chúng bay trong hơi men 45 độ là 45 độ Chúng kêu khù khù, khù khù Ha ha ha con gà 45 độ Chúng kêu khù khù...[/i] Những giọt sương lạnh đã làm em nín thở. Em muốn quay phắt vào nhà vì biết đâu bỗng dưng con gà gáy buồn. Nhưng cuối cùng em đã không vào. Em bị mê man trong

cái lạnh và ngôi mộ của ông cả Bảy. Em tin ông vẫn còn đó. Người ta không thể bỏ đi khi có một đêm sao tuyệt diệu như vậy.

Ông ấy đã thành tiên rồi, anh Toàn vẫn nói với em. Mà để thành tiên thông thường người ta phải hiền lắm, phải đẹp lắm, và đặc biệt phải có râu để vuốt. Em chưa bao giờ thấy một ông tiên nào lại không có râu. Dĩ nhiên ông cả Bảy phải có râu, chuyện này anh Toàn không phản đối em, anh chỉ phản đối về chiều cao của ông cả Bảy. Anh nói ông cao hai mét rưỡi. Nhưng rõ ràng ngôi mộ của ông nhỏ nhắn chỉ bằng những ngôi mộ bình thường.

- Mà chẳng biết gì hết. Khi chui vào mộ, ông cả Bảy nằm co. - Vừa nói anh vừa trợn mắt như muốn nuốt sống em.

- Thì ông cả Bảy cao hai mét rưỡi. Em gật gù. Em sợ cái mắt trợn đó.

em có một hình dung về ông, cao hai mét rưỡi, râu rất dài, và khi ngấm sao thì nằm co. Đó là những gì em biết về ông.

Ngôi mộ ông cả Bảy rất sơ sài, bằng một tảng đá tổ ong lớn, không bia mộ. Dưới ánh sáng mờ mờ chúng cứ sừng sững như một vết đen, như con voi nằm sấp.

và chỉ cần bấy nhiêu đó thôi là em đủ rùng mình chạy vào nhà. Nhưng bấy nhiêu thôi cũng là can đảm lắm rồi.

Trong giấc mơ của em, ông cả Bảy cao vòi vọi, tám mét, râu dài trắng toát, cầm một cái phát trần. Ông nhún mình rồi bay vút vào đêm sao.

Một đêm nọ em đã đến gần ngôi mộ hơn bao giờ hết. Rồi em cứ mê mụi đi khi bỗng thấy một vật gì đó cựa quậy. Trong bóng đêm, những vật cựa quậy luôn cho em nỗi sợ hãi. Nó giống như một vật đã chết vì bóng đen, và vì bóng đen đó chúng sinh ra, mỗi giây phút chúng lớn dần, cho đến lúc chúng choán chỗ hết bóng đen.

Em căng mắt nhìn. Vụt một cái em bỏ chạy. Nhưng cũng vụt một cái, bóng đen bay vút lên. Và em đã nhìn thấy một vết đen thẫm trên nền trời thấp tè.

Đêm hôm đó, giấc mơ đã rời bỏ em. Em nằm thao láo chong mắt. Cả nhà đã ngủ rồi. Em không tin ông cả Bảy lại nhỏ chút như vậy. Ông phải cao hai mét rưỡi, cùng với bộ râu dài.

Quay sang chiếc giường mờ tối em thấy mẹ đang ngủ, mẹ thở thật nhọc nhằn nhưng cũng thật riêng mẹ. Mẹ không cùng em nhìn nỗi sợ này. Em biết, mẹ đang sống một mình trong giấc mơ. Mẹ lúc nào cũng cùng em nhưng mẹ cũng sống một mình trong giấc mơ.

Em rời mắt khỏi chiếc giường mẹ. Em lại chạm phải anh Toàn, anh cũng đi một mình trong giấc mơ.

Kéo chăn lên kín mặt, em chờ trời sáng. Những tiếng động bên ngoài cửa sổ cũng đã thôi vọng vào. Dường như chúng chỉ có thể lao xao một chút thôi, đó là cái thứ lao xao bắt nguồn từ đất, từ cây hay từ con người nằm ngủ nhưng lác lác? Em muốn cho tiếng động đó là những tiếng động từ giấc mơ.

Mẹ nói có nhiều người nằm ngủ nhưng không hề mơ, vì họ lo lắng nhiều quá, thật khó tin. Làm sao có thể lo lắng đến độ không mơ.

Anh Toàn nói những âm thanh từ ngôi mộ ông cả Bảy chỉ đến tai một số người, một số khác hoàn toàn không thể nghe âm thanh đó. Và em đã tin vào điều này từ đêm nay.

Chương 2

Một đôi giàu có

- Dậy đi chàng thi sĩ.

Đó là giọng của mẹ. Sáng nào mẹ cũng gọi như vậy, đều đều và đúng giờ như trong giọng nói đó có một chiếc kim đồng hồ. Nó sẽ reo lên bằng âm thanh "dậy đi chàng thi sĩ". Nếu em không dậy, nó sẽ reo lần thứ hai.

Tại sao lại phải thức dậy nhỉ, em không thấy có lí do gì phải thức dậy cả. Ngay cả ông mặt trời cũng không thể đánh thức em. Em thích giấc mơ kéo dài cả ngày. Mơ giữa ban ngày. Tuyệt hơn nữa, nó sẽ kéo dài từ đêm sang ngày rồi lại sang đêm. Tuyệt mắt mèo hoang và dã thú.

Em không còn nhớ đêm qua mình ngủ lúc nào, lúc đó em đã tự hứa với mình là sẽ thức đến sáng. Nhưng hóa ra em đã ngủ rất say. Với một giấc ngủ say thì sẽ chẳng được mơ gì cả. Bằng chứng là sáng ra em chẳng nhớ điều gì. Giấc mơ chỉ đến khi em chập chờn nửa thức nửa ngủ. Như chiếc lá, giấc mơ sẽ đến và khẽ run.

Em cũng không tài nào nhớ nổi vật gì đã cựa quậy nơi mộ ông cả Bảy. Nhưng chính xác là nó đã cựa quậy và vụt bay lên. Chẳng lẽ một con chim. Nó không thể lớn như vậy.

- Dậy đi chàng thi sĩ.

Mẹ lại gọi em lần hai. Em đã ngồi dậy nhưng nhất quyết không bao giờ mở mắt. Mẹ sẽ chạm ngón tay lên lông mi em chứ gì. Em biết mẹ hay chọc em bằng cái trò này. Nhưng sáng nay không có ngón tay nào.

- Dậy đi thằng lười biếng. - Tiếng anh Toàn gào lên bên tai em. - Hồi đêm mày đi đâu?

- Hãy mở mắt ra mà nhìn này. Dấu chân dính đất đầy trên giường.

Em rụt vai. Xem như đã bại lộ. Nhưng em cũng muốn cho anh Toàn biết sự kiện này quan trọng với em như thế nào.

- Em ra mộ ông cả Bảy.

- Nói xạo.

- Em nói thật.

- Mày hãy nhìn vào mắt tao xem. - Anh lúc nào cũng vậy, làm như khi nói thật thì bắt buộc phải mở mắt.

- Em không nhìn. Tại sao em phải mở mắt. Em đang còn muốn mơ.

- Mày thấy cái gì?

- Em thấy một vật động đậy.

- Lại xạo nốt.

Em biết ngay là anh chẳng bao giờ tin. Anh vừa nghe tiếng đàn đã nhắm chặt mắt rồi, nói gì đến ra mộ. Nhưng em chẳng cần phải giải thích với anh.

- Nếu mày không giải thích tức là đã nói xạo. Nói xạo, nói xạo, nói xạo!

Anh thét vào tai em rồi bỏ đi. Tiếng chân xa dần. Nhưng em biết anh sẽ quay lại thôi.

- Ví dụ mày ra ngoài đó đi, nhưng mày thấy cái gì? - Anh lại thầm thầm vào tai em.

- Thấy chưa, biết ngay là anh sẽ quay lại. Nhưng em đã nói rồi.

- Mày đã nói xạo. Nếu mày không nói thật tao sẽ không dẫn mày đi xem anh em thằng Tí.

- Nhưng anh có đời nào dẫn em đi đâu.

- Thì lần này tao sẽ dẫn, được chưa?

- Anh hứa đó nhé!

- Ừ, kể đi!

- Em thấy một bóng đen bay vút lên!

- Vậy thì đêm nay mày phải ra mộ cho tao nhìn thấy nghe chưa. Nếu mày không ra tao sẽ cốc đầu mày.

Anh choàng tay qua người em như cổ lay em dậy. Rồi anh còn dìm người em xuống.

Thật là bực bội. Em mở bừng mắt. Giấc mơ không cách chi đến được khi có người lái nhái vào tai. Xem như hôm nay một lần nữa em đã thất bại. Nhưng bù lại em sẽ được sang nhà anh em thằng Tí.

Nhà anh em nó bên kia cánh đồng. Mẹ nó trong một lần gặp ác mộng thế là sinh ra hai anh em nó dính chùm bả vai vào nhau. Anh Toàn nói vậy. Anh còn kể rằng chúng nó có bốn chân đàng hoàng nhưng chỉ có ba tay. Tuy vậy nghe đâu thằng anh hách dịch lắm, nó luôn vỗ ngực bảo rằng hai anh em nó là một đôi giàu có. Nó nói ông nó bảo vậy. Chẳng biết chúng giàu có nổi gì, cứ thấy sờ sợ, ghê ghê.

Ngày xưa khi sinh anh em nó ra, ông ngoại nó bảo có chết cũng phải nuôi chúng thành người. Ông là người thương yêu ấm lòng chúng nó nhiều nhất. Ông phải làm một cái gối thật to để đặt hai anh em chúng lên. Người ta không thể ẵm đều một lúc hai đứa trẻ được. Ấm song song, không được chênh. Đã vậy chúng còn khóc ré, cào cấu mỗi khi chúng giận dỗi điều gì. Cả hai anh em đều lười biếng ăn uống. Mà cũng đúng thôi, ăn làm gì cho mệt. Trong khi thằng kia không cần ăn cũng được no. Chúng nó cứ nạnh nhau. Thằng anh ăn một miếng thì thằng em phải ăn một miếng. Cục nhất vẫn là chuyện chúng trái tính trái nết. Đứa đòi ăn cá, đứa đòi ăn thịt. Có đứa còn cho rằng khi ngủ nằm nghiêng mới thích. Thằng em thấy đứa nào ngủ nằm nghiêng thì quý lắm, điều tra ngọn ngành. Tại sao mày thích nằm nghiêng. Khi nằm nghiêng thì giấc mơ có bị nghiêng không. Không hả, thật không tin nổi. Con mắt mình nó nghiêng mà.

Mà cũng ngộ thiệt. Em cũng không biết tại sao khi mình nằm nghiêng giấc mơ vẫn cứ thẳng. Thẳng tấp. Còn nằm thẳng vẫn thẳng luôn. Nhưng làm sao chúng có thể nằm nghiêng được. Chúng chỉ có thể nằm ngửa nhìn lên trần hoặc nằm úp mặt xuống gối.

Có một lần, khi chúng vừa tròn hai tuổi, thằng anh nằm trên giường còn thằng em lại rơi xuống đất. Chúng cứ cù cựa ở đấy, khóc ré lên. Ông nội nó buộc phải sửa lại chiếc giường cho chúng khỏi rơi. Và từ đó chúng không rời nhau thật, ban ngày lẫn ban đêm. Chúng gần nhau liên tục cho dù chúng có nhảy nhót trong giấc mơ. Đã bảo mà, cho dù chúng có mơ tới cung trăng thì chúng vẫn không thể rời khỏi cái giường.

Em luôn thắc mắc không biết trong giấc mơ chúng có dính chùm với nhau không, hay là mỗi thằng một nơi. Anh Toàn nói, làm sao có chuyện chúng rời nhau trong giấc mơ.

Nhưng riêng em, nhiều đêm em thấy em và anh Toàn cũng đánh với nhau. Em đi bên phải bất ngờ anh rẽ hướng trái làm em khóc ré....

Em hay nghĩ, chúng giàu có có lẽ là do chúng nhiều hơn người khác hai chân và một tay.

Anh Toàn còn kể nhiều chuyện về chúng. Vì chúng chơi thân với anh mà. Thằng anh thích trèo cây, thật không tưởng tượng được. Thằng em bực bội, trèo cây làm gì cơ chứ. Em ghét trèo cây. Thế là thằng anh không được trèo, giận dỗi đúng một tuần. Tưởng quên rồi không ngờ đi gặp cái cây thế là giận tiếp. Nó giận dai như đĩa. Cả thằng em cũng quên khuấy chuyện đó thì bỗng dưng bị thằng anh đóng mặt ngẫu. Tệ nhất là thằng anh chịu không nói ra. Nó ngồi bệt xuống đất, thế là thằng em phải ngồi theo. Ngồi cả tiếng mà không nói với nhau lời nào. Thật là khủng khiếp không chịu nổi. Một hồi thằng anh nói, sao tao ghét mày quá. Thằng em nói, em cũng ghét anh. Mỗi lần anh thích ngồi là anh cứ ngồi chẳng thèm hỏi ý em gì cả.

- Tại sao tao muốn ngồi lại phải thừa với mày chứ? Tao thích ngồi là tao ngồi thôi.

Thằng em ngồi được một chút thì buồn ngủ, ngủ luôn, ngủ ngon, còn ngáy nữa chứ. Thằng anh vì giận nên đầu để ý, đến hồi thấy người tê cả lên mới quay sang thì ôi thôi thằng em đã mơ được mấy chập. Tức mình nó lay thằng em dậy:

- Về, về ngay, tao muốn về!

Nhưng thằng em vẫn ngủ say như chết. Thế là thằng anh bỗng dưng thấy ân hận. Dù sao cũng là em nó mà. Nó ráng ngồi chịu trận chờ thằng em ngủ dậy. Nhiều người đi ngang thấy vậy bảo, đi về cho em mày ngủ kìa. Thằng anh vẫn không về. Hai đứa nó ngồi đến tối. Cũng tội nghiệp cho thằng em, nó ngồi nhưng vẫn ngủ thật là hay.

Anh Toàn còn kể nhiều chuyện ly kì hơn. Có một chuyện mà em thích nhất là chuyện nằm mơ. Nghe đâu thằng em thích mơ. Nó cũng như em vậy. Nó tuyên bố người không mơ là người nên chết đi, sống làm gì. Thằng anh nghe thấy giận lắm. Thằng anh không thích mơ. Đối với nó, mơ là chuyện vô duyên nhất. Chỉ có thằng khủng mới khoái mơ. Hai anh em lại cãi nhau chí choé. Nhưng dù sao em vẫn thích thằng em. Nó thật giống em, lại tâm lí. Nó nhắm mắt tối ngày. Dĩ nhiên là thằng anh tức điên lên. Thay vì đi chơi, thằng em cứ nằm kên và nhắm mắt. Ngay cả lúc đi chơi, thằng anh đang hào hứng thì bất ngờ quay sang thấy thằng em nhắm mắt lim dim, thế là mất hứng. Thật là tuyệt mất mè, mất mè hoang và dã thú. Đã nằm ềnh thì thằng anh không cách chi chơi được mà thấy vui. Chả nhẽ lại cõng nó đi theo. Em dám bảo đảm không cách chi cõng đi được.

Thật đáng đời cho những kẻ không chịu nằm mơ. Trong giấc mơ cũng có thể đi được vậy, vậy mà chẳng ai chịu đi trong mơ. Trong giấc mơ đôi khi còn được bay nữa chứ.

Em đồ rằng, khuôn mặt thằng anh hẳn phải cau có lắm, giống như anh Toàn. Cái mặt nhăn như cái bị, khó đăm đăm.

Nhưng có một điều chẳng hiểu sao em không thể ghét anh Toàn, dù em rất muốn ghét anh. Anh dám nói em là cái thằng làm biếng. Nếu em với anh mà đánh nhau chắc cũng giống như anh em thằng Tí thôi. Anh sẽ gõ vào đầu em cho em thức dậy. Anh sẽ bắt em trèo cây khi em đang ngủ, đang mơ. Anh còn banh mắt em ra bảo nhìn đi, cái cây kìa.

Cái cây thì có gì hay nhỉ?

Cách đây ba hôm, anh Toàn có hứa dẫn em đến nhà anh em thằng Tí. Báo hại, buổi sáng em đã dậy thật sớm, bỏ cả cử mơ. Thế rồi anh chuồn đi bán bí. Mà bán bí có cái gì thú vị đâu, bốn thằng chum nhum năm cái lỗ đào sâu dưới đất. Bán qua bán lại xong rồi

lại đi về. Đã vậy đêm về còn nằm mơ nữa chứ. Có đêm anh Toàn đạp em một cái rồ đau. Vừa đạp vừa cười, chết mày chưa, cái tội bắn dờ.

Ngay cả giấc mơ tuyệt đẹp thay vì được bay, được gặp người ở thế giới khác thì anh chỉ thấy những hòn bi thôi. Tội thật.

Em ghét bắn bi còn vì một lẽ khác, vì nó mà em không được ghé thăm anh em thằng Tí. Em muốn làm quen với thằng em. Em không thể tưởng tượng được sẽ thú vị biết chừng nào khi hai đứa cùng nhắm mắt cùng nói chuyện về giấc mơ của mình. Bảo đảm em sẽ mơ nhiều hơn vì em không muốn dính chùm với anh Toàn, anh không muốn đi bắn bi thì cứ việc, không phải dẫn em theo. Còn thằng Tí anh đâu được như vậy, nó phải đánh thức thằng em; nó phải kéo thằng em ra sân. Chưa kể lúc bị phạt, thằng em bỗng dưng phải chịu phạt theo. Thật điên khùng. Nếu là em, còn lâu mới chịu vậy.

Nhưng mà anh em thằng Tí có bực nhau không nhỉ? Chắc chắn là phải bực. Không có lí do gì không bực chuyện này. Bực mất mèo hoang và dã thú đấy chứ!

Nhưng chẳng hiểu sao em vẫn nghĩ, chúng không thể ghét nhau được, không thể ghét một người mà lúc nào họ cũng ở bên mình, ăn chung với mình, ngủ cùng một lúc với mình; đã vậy cùng đi một nơi, cùng đắp chung một tấm chăn.

Em với anh Toàn đắp riêng hai cái chăn mà còn không ghét nữa là.

Em nhớ có một mùa đông nọ, anh Toàn thách em, mày có dám ngủ một đêm mà không đắp gì lên người như tao không? Em chịu liền. Chẳng quái gì phải sợ lạnh. Em là dã thú mà, làm gì có con dã thú nào sợ lạnh.

Anh Toàn vứt hai cái chăn xuống gầm giường, ranh mãnh nhìn sát vào mặt em.

- Nhớ nhé! Dã thú!

Nhưng cuối cùng thì môi em bắt đầu run lên sau một tiếng đồng hồ.

- Thế nào rồi dã thú? - Anh Toàn ngúc ngoác cái miệng. - Nhìn đây, anh mày thấy mát rượi. Thấy nóng nữa kia, nóng quá! Nóng không chịu nổi. Chắc phải cởi áo ra thôi!

Em ghét cái sự lác miệng trên giường của anh. Một người lác miệng luôn luôn xấu xí. Vậy mà anh Toàn đã nói với em, ông Chín trong xóm bảo rằng ở nước ngoài người ta lác miệng hàng ngày. Đã vậy, người ta còn phải tập trung đến một chỗ nào đó có nhạc để cùng lác miệng với nhau. Anh Toàn còn hứa theo tụi bạn bảo khi lác miệng là khi họ vui sướng. Người ta chỉ thật sự vui sướng khi lác miệng.

Lúc này thì anh Toàn đang vui sướng thật rồi đấy.

- Mày năn nỉ tao đi. - Anh Toàn bắt đầu thể thọt khi nhìn kĩ vào mặt em. - Tao sẽ tha cho mày, thật đó! Tao sẽ cho mày lấy cái chăn lên. Nhìn tướng mày tao biết không chịu nổi rồi!

Anh Toàn cười ha ha, cười hi hi, vừa cười vừa bĩu môi:

- Lạnh chứ gì! Thật tầm thường! Ta khinh, ta khinh!

Em định cãi lại nhưng thú thật em không cãi được nữa. Môi em đánh lập cập. Em run. Chưa bao giờ em có thể tưởng tượng được mình có thể run như vậy. Khi run em thấy mình đau khổ.

Và cuối cùng là hai anh em vừa chịu lạnh vừa run. Lúc đầu em tưởng chỉ mình em, nhưng vừa chạm vào anh Toàn thì bỗng dưng rùng mình như chạm phải một con ma nước đá. Em định la lên nhưng em cũng không thể la.

Hai anh em vừa lạnh vừa thức trắng. Em cứ chờ anh Toàn ngủ sẽ mò xuống giường lấy cái chăn. Nhưng anh Toàn cũng không thể ngủ. Em biết tông anh cũng chờ em ngủ để làm chuyện ấy. Nhưng làm sao em có thể ngủ.

Thế là đũa này chờ đũa kia.

Chờ đến sáng.

Trời sáng. Thiệt bực mình cái mắt mèo hoang và dã thú. Bực nhất là chúng em không ai bước nổi xuống giường.

Em cứ hay miên man suy nghĩ, giả sử hai anh em thằng Tí cũng thách nhau như vậy thì sẽ ra sao. Tất nhiên khi đũa này lạnh thì đũa kia cũng lạnh như vậy. Chúng không thể khác nhau được. Chúng là một mà. Nhưng tội hơn, chúng không thể chờ đũa này ngủ thì mò đi lấy chăn. Chẳng lẽ lại rình thằng kia xuống giường. Mà chắc gì rình xuống nó lại không hay biết. Nó biết thì nó khinh cho.

Sau một đêm nằm lạnh, em và anh Toàn đều ho. Anh không nhìn vào mặt em như hồi đêm nữa. Anh nhìn lên trần nhà. Khi đi ngang em, anh nhìn lên trần nhà.

Mẹ đã sốt vó lên vì chuyện này. Mẹ không biết. Làm sao mẹ biết. Chúng em đã cam như dã thú, nếu không mẹ sẽ mắng cho, mẹ sẽ nói hãy ra ngoài kia quý cho tước khi tước sơ mướp. Chẳng hiểu tước sơ mướp là cái gì. Nhưng cả em và anh Toàn đều sợ tước sơ mướp. Chưa ai bị tước sơ mướp lần nào.

Với lại em cũng sợ nếu tiết lộ điều này với mẹ, anh Toàn sẽ nói, ta khinh, ta khinh!

Qua vụ đó anh Toàn không dám thách em nữa. Nhưng em vẫn còn bực lắm. Rồi một mùa đông nọ, chẳng hiểu sao em lại thách anh Toàn:

- Anh có dám tới ngủ không đắp chăn không?

Anh trợn mắt nhìn em:

- Mà dám thách tao à! Tao mà sợ mày à!

Kết quả là suốt đêm hai anh em lại lạnh một lần nữa. Lại ho. Chẳng hiểu sao em lại làm như thế. Vừa lạnh em lại vừa giận đối mình. Bây giờ em mới nhớ đến lời mẹ nói, khi làm điều gì đó cho người khác thì mình cũng nhận lấy một điều tương tự.

Có lẽ cũng vì chuyện ấy mà anh Toàn ghét không dẫn em đi sang nhà anh em thằng Tí. Nhưng em muốn sang gặp anh em nó còn vì một lý do khác, em muốn được nhìn thấy một đôi giàu có.

- Anh hứa rồi đó nhé! - Em nói với anh Toàn.

- Mà cũng phải nhớ là đã hứa với tao chuyện gì. - Anh nói.

Chương 3

Chuyện bà cả Sẻ kéo

Trong bóng mát những thiên thần sợ nắng Trồn chui trốn nhủi cùng với túi thơm Cánh đồng vun nắm thóc Vì muốn làm cánh đồng phải chứa đầy hạt giống Chứa đầy túi thơm

Chứa đầy vàng Trong bóng mát những thiên thần sợ nắng Em tìm tiếng ca đi lạc từ năm ngoái Từ lúc lũ trâu chen chúc lá râm Sợ nắng như thiên thần Nhưng những thiên thần sợ những đôi sừng dài Bay vút Bay tít mù Bay như ma đuổi Trong bóng mát vắng vẻ thiên thần Cánh đồng có gì ngoài túi thơm Ngoài dấu chân lũ trâu Ha ha lũ trâu cũng sẽ ghéch mõm lên Chúng ghéch mõm vì điều gì Anh Toàn nói không vì điều gì Con trâu mà hỏi điều gì Ha ha ha... con trâu ghéch mõm cùng con gà bốn mươi lăm độ...

- Mà có im đi không bà cả Sè chạy ra bây giờ.

Đó là tiếng anh Toàn. Anh chẳng khoái làm thơ. Và đây không phải là lần đầu, từ lúc bước chân ra khỏi nhà là anh đã đòi khóa miệng em. Rất tiếc là em đã hứa với anh là: "Em không bao giờ nói". Anh Toàn nói: "Khi mà hứa em không bao giờ nói là đã nói rồi". Em bảo "Em không nói". Anh bảo: "Mày nói em không nói tức là mày đã nói rồi". Thế là em bảo: "Nếu vậy thì em sẽ im". Anh Toàn bảo: "Khi mà nói nếu vậy thì em sẽ im tức là mày đã không im!".

Thật là rắc rối.

Nhưng mà hình như em không thể im lặng trước một cánh đồng. Nhất là nó rộng như thế này. Không có lý do gì em phải im lặng trước một cánh đồng. Và khi nó xanh đến thế thì em lại càng muốn nói. Mẹ đã từng nói: "Đứng trước cánh đồng thì con có quyền làm thơ, nhưng trước tô cơm thì con hãy ăn giùm mẹ. Con đã ăn trong hai tiếng rưỡi rồi đó".

Đây là lần em ra cánh đồng lần thứ ba. Tất nhiên em không muốn kể đến đám ruộng sau nhà bé tí mà ngày nào em cũng bò còng xây lũy. Cái gì bé tí thì kể làm gì. Cánh đồng này thật rộng lớn. Nó như một bãi xanh. Từ đây gần như em không còn nhìn thấy những ngôi nhà. Càng lúc em càng tưởng như mình đang chui vào cánh đồng như những thiên thần chui vào bóng râm.

- Anh Toàn này, những thiên thần sẽ để cánh ở đâu nếu như họ không bay?

- Làm sao tao biết được.

- Rõ ràng là anh không muốn nói chuyện với em chút nào. Những lúc khác anh đâu có như vậy!

- Tao đã nói là không được nói chuyện kia mà!

- Nhưng em nói rất nhỏ. Đâu ai nghe thấy. Em chỉ nói thầm thôi.

- Vậy thì mày hãy nói thầm với mày đi.

- Em chỉ nói thầm với người khác thôi. Nói một mình em cần gì phải nói. Không cần nói em vẫn nghe được. Em nghe trong đầu mình nói gì. Mặc dù nó không hề nói với em. Giống như em đang nói thầm trong đầu, ha ha ha, đã quá!

- Tao bảo mày có im không?

Anh đã nổi cáu rồi. Vậy thì em im. Khi em im thì đó ai cạy miệng em được. Không chỉ vậy, mặt em sẽ rất buồn. Mẹ hay nói vậy. Chỉ cần em im lặng là mặt em rất buồn. Không ai chịu đựng nổi nỗi buồn trên mặt em đâu, ngay cả mẹ. Mẹ hay nói, khi con buồn mẹ thấy như một ông cụ, ông cụ non. Giọng nói của mẹ như già đi khi nói ông cụ non. Rất già, già chết.

- Đúng rồi, anh sợ bà cả Sè phải không? - Em không thể im lặng được vì anh Toàn không bao giờ nhìn thấy vẻ già khản của em.

- Ừ, mày giỏi lắm! Để rồi xem mày có hét toáng lên không!

- Nhưng em có thấy bà cả Sè đâu. Em vừa nói thầm thầm mà!
- Bà cả Sè biết nghe tiếng nói thầm. Bả nghe giỏi lắm, ngu à. Chỉ cần thờ là bả nghe rồi.
- Chẳng lẽ phải nín thờ à! Nhưng em có thấy bà cả Sè đâu!
- Làm sao mà thấy được. - Anh trừng mắt nhìn quanh. Anh nhìn ra sau lưng em. - Bà ta nấp trong bụi lúa.

Anh nhìn sau lưng em. Anh hét toáng lên:

- Bà cả Sè núp trong bụi lúa!

Anh vẫn nhìn ra sau lưng em:

- Bà cả Sè, bà cả Sè! - Anh hét to khủng khiếp.

Hai anh em chạy băng băng. Chân em đau nhói vì lúc cắt vào. Nhưng em vẫn cứ chạy, em không dám quay lại. Hình như em vừa thấy thấp thoáng bà cả Sè. Em không tin lắm, nhưng rõ ràng là em thấy. Mái tóc bà xổ ra. Bà cười ha ha ha, cười hi hi hi.

Anh Toàn vẫn hay nói với em bà cả Sè đi tìm con. Bà cả Sè giấu con trong túi áo phải. Sau đó tìm trong túi áo trái rồi khóc hu hu. Bà giật tóc của mình cho đến lúc nó xác xơ ra.

Chưa bao giờ người ta thấy bà cả Sè cười. Khuôn mặt bà man dại lắm. Nhưng riêng mẹ thì cho rằng khuôn mặt bà chứa đầy nỗi buồn. Mẹ thì cứ vẫn vậy, cứ ai không cười thì nhất định phải chứa đầy nỗi buồn thôi. Chẳng lẽ lúc em không cười là em buồn à! Nhưng dù sao em cũng tin, gương mặt bà cả Sè chứa đầy nỗi buồn.

Anh Toàn còn nói thêm, khuôn mặt bà cả Sè có rất nhiều túi, mỗi túi chứa hai ba nỗi buồn. Có cả thầy là hai mươi chín nỗi buồn lớn và ba mươi bảy nỗi buồn nhỏ. Anh đã đếm rồi.

Em chẳng tin lắm, đồ rằng, chắc gì anh đã được thấy bà cả Sè. Anh chỉ nghe người khác nói rồi bịa lên thêm.

Những người bạn của anh Toàn cũng nói y như anh, nhưng đũa nói ba chục nỗi buồn lớn, đũa thì nói bốn chục. Có đũa còn quả quyết đã gặp bà cả Sè gần mười lần. Lần nào cũng bị bà đuổi theo làm chúng hoảng kinh.

Bà chạy nhanh lắm. Từ một bụi lúa bà bay vút lên. Bà bay nhanh như điện xẹt.

Ồi thôi, chuyện bà cả Sè thì kể không hết được. Hình như bà sinh ra đã có những câu chuyện đi theo rồi. Bà giống như cổ tích vậy. Mỗi người sẽ được bà kể cho nghe một ít. Rồi một hôm bà sẽ bay vút về trời.

Những ngôi nhà thấp thoáng lúc nãy giờ đã gần lại. Chúng khoe cái mái hiên tả tơi. Theo như lời anh Toàn mô tả thì nhà anh em thằng Tí có ụ rơm hình vuông và một cái ao sau nhà.

Nhìn quanh chẳng thấy đâu, đâu đâu cũng xanh xanh, đâu đâu cũng tròn tròn. Chạy bỏ hơi tai bây giờ anh Toàn mới chịu dừng lại. Bà cả Sè có giỏi phi thân cũng không cách gì kịp nữa rồi. Kịp gì được mèo hoang và dã thú.

Anh Toàn dặn.

- Khi nào gặp nó, mày không được hỏi tại sao nó có bốn chân và chỉ ba tay nghe chưa! Nó sẽ nghĩ chơi tao đó!

Chuyện này anh dặn em cả ngàn lần. Bình thường, em sẽ nói với anh, biết rồi. Nhưng lúc này tự dưng em run bắn. Sợ còn hơn khi gặp bà cả Sề.

- Anh em nó có cắn mình không anh?

- Ngu quá đi! Làm sao nó cắn mình được. - Anh bực bội. - Nó là bạn của tao mà!

- Thế nó vẫn hiền như anh em mình à?

- Chứ còn gì nữa, hỏi lung tung!

Căn nhà có ụ rơm hình vuông dần dần cũng hiện ra. Trong những câu chuyện cổ tích, các bà tiên thường hiện ra dưới dáng vẻ kì dị để thử lòng người. Có tiên làm người cùi, người cụt chân... Thật là khó hiểu, có khi nào anh em nó là bà tiên! Anh Toàn nói tiên đâu mà tiên, nhưng em vẫn cứ nghi lắm. Biết đâu được chuyện người đời.

Người đòi mắt thịt. Mẹ em vẫn hay nói vậy. Mắt thịt là mắt bằng cục thịt thì thấy gì được. Có khi gặp tiên lại ngỡ là cục thịt, gặp cục thịt lại ngỡ là bà tiên.

Có lẽ em cần phải thận trọng với anh em thằng Tí thôi. Người thường thì lấy quái gì ra bốn chân.

Ngôi nhà đã gần lắm rồi. Càng sợ nó càng gần. Thình lình lộ ra hai con bò. Dĩ nhiên con bò không thể là tiên được rồi. Chúng đang gặm cỏ. Nhưng nhìn chúng có vẻ buồn chán làm sao. Đứng sụi lơ như một ụ rơm. Hai con hai ụ. Lâu lâu chúng ngoắc đuôi theo thói quen chứ chẳng hề thấy một con ruồi nào.

Anh Toàn hay bảo em công việc của cái đuôi là để đuổi ruồi. Còn con vật nào không đuôi thì bắt buộc nó phải có cái tay thật dài để với tới cái mông. Đúng là tài thật. Em chưa từng thấy con nào có tay với tới cái mông mà lại có đuôi. Anh Toàn còn nói ngày xưa con người cũng có cái đuôi như đuôi bò. Hẳn lúc ấy tay phải ngắn lắm, không với đến cái mông.

Mẹ bảo anh Toàn thật lắm chuyện. Em cũng thấy vậy. Nhưng chuyện nào cũng hay hết.

Bây giờ thì em đã tới cái hàng rào dâm bụt. Qua khoảng hở em nhìn thấy một khuôn mặt nửa tối nửa sáng bên cửa sổ. Với khuôn mặt này hình như em đã nhìn thấy đâu đó trong giấc mơ của mình.

Em nhớ có lần anh Toàn nói với em rằng, có những người đi lạc trong giấc mơ bởi họ ngủ quá nhiều. Ngủ đến độ họ không thoát khỏi giấc mơ được nữa. Sáng nào mẹ họ cũng gọi họ dậy nhưng họ vẫn cứ mơ. Giống như họ đã đi vào khu rừng quá sâu đến độ quên đường về. Họ bị những giấc mơ mới lấp lối đi. Rồi họ lục trong giấc mơ cũ đường về. Càng lục họ càng lạc, họ càng gặp những giấc mơ cũ hơn nữa. Cuối cùng họ gặp lại giấc mơ cũ lúc họ còn con nít, vì là con nít nên họ cũng quên luôn vì ham chơi. Thật là tuyệt vời.

Một lần nữa em lại chăm chăm nhìn khuôn mặt bên cửa sổ, gương mặt đầy giấc mơ đã đi lạc vào giấc mơ của em.

- Hay thôi, em không vào đâu! - Em nói.

- Đồ hèn. - Anh Toàn hét lên. - Mà làm gì vậy? Mà phải vào!

- Nhưng em không muốn vào!

- Thêm một cái đầu ló qua cửa sổ.

- Toàn hả? - Cái đầu nhỏ nói. - Mà đi với ai vậy?

Em bước theo sau không một tiếng động. Hình như em không có khả năng gây tiếng động. Và hình như em cũng không thể nhìn lên. Đầu em nặng trĩu.

- Tao dẫn thằng em tao sang chơi!

Em dò dẫm từng bước chân lên bậc cửa. Ý nghĩ tâm sự với thằng Tí em về giấc mơ bổng tan biến. Hình như khi cái sự sợ to lên, người ta không thể mơ được. Giấc mơ chỉ đến khi người ta hoàn toàn yên tâm, cái sự sợ mất đi. Giống như khi nằm trong tay mẹ sẽ mơ được nhiều hơn, lâu hơn.

Mẹ vẫn nói, một giấc mơ đẹp bằng người ta phải sống tới ba ngày. Mà ba ngày đó người ta phải ráng sống cho thật đẹp mới bằng một giấc mơ. Rõ ràng là em lớn tuổi hơn anh Toàn, em sống dài gấp ba lần anh Toàn vì hẳn nhiên em mơ nhiều hơn.

Đôi chân của em đã dừng lại. Hình như em đang đứng rất gần cái sự sợ nhất. Em liếc về phía cửa. Phía ấy hồi nãy em vẫn còn được tự do, chỉ cách ba bước chân thôi. Em chỉ cần quay lui ba bước là sẽ được tự do như hồi nãy, muốn làm gì thì làm. Thế nhưng, em chỉ cần ngẩng đầu lên là đã gặp cái sự sợ rồi.

- Mà làm cái gì vậy? - Anh Toàn gất gỏng. Anh kéo khuôn mặt em lên.

Em nói mà cảm thấy mình hụt hơi hoàn toàn:

- Anh đừng bắt em ngẩng đầu lên!

Một tiếng cười khùng khục vỡ ra. Nhưng em nghe cái tiếng động đó thật ghê rợn. Nó như chìm cái đầu em xuống sát đất hơn.

Rồi em nghe thấy tiếng bước chân đó đi gần đến chỗ em hơn. Kèm theo là một cái bóng thật lớn. Cái bóng nặng trĩu. Nó rất to. Nó to như một cái chân voi. Bốn chân con voi. Nó bước chậm rãi nhưng rõ ràng. Rồi một bàn tay đặt lên vai em. Một bàn tay nữa. Em giật thót người. Em chờ mãi vẫn không thấy cái tay thứ ba. Nhưng rồi bàn tay thứ ba làm em giật bắn mình khi nó cũng chạm đến.

Vụt một cái, em thoát được ra cửa. Chân em đau điếng vì vấp phải cái gì đó. Nhưng dù sao em đã được tự do. Em lướt qua hàng rào dâm bụt nhanh như tên bắn. Đồng thời em còn nghe tiếng cười bên trong như đuổi theo ra đến tận ngõ.

Tiếng cười như đang nói:

- Ha ha... nó sợ! Nó sợ!

Tiếng cười đó bảo:

- Nó hèn quá! Quá hèn!

Tiếp theo sau đó là tiếng cười của anh Toàn như đang nói:

- Ta khinh! Ta khinh!

Bây giờ thì em nghe rõ ràng tiếng anh Toàn rồi:

- Đồ hèn nhất! Cho bà cả Sè bắt mày đi!

Từ khoảng sân hẹp em lao ra cánh đồng. Em thấy mình như đang bị vùi sâu vào biển lúa xanh. Em giận mình dễ sợ. Quá hèn nhất. Phen này anh Toàn sẽ không bao giờ dẫn em sang nhà anh em thằng Tí nữa rồi.

Đọc theo sóng lúa em cứ chạy mãi như trôi trên đó. Em đang trôi trên màu xanh. Thỉnh thoảng em lại trôi trên màu vàng. Dù sao cũng đã thoát. Màu xanh không làm em sợ.

Tất cả những con vật gì màu xanh cũng làm em yêu. Màu xanh ấy là màu của những giấc mơ hiền.

Em đã từng ước được sinh ra trên màu xanh đó kia mà.

Nhưng rồi giấc mơ màu xanh bỗng tan đi khi em nhớ câu nói của anh Toàn, bà cả Sè bắt mày đi!

Bà cả Sè nấp trong lúa. Bà cả Sè bỏ con trong túi trái rồi khóc thương túi phải.

Có thật như vậy không? Tiếng bước chân của em tự dưng lớn quá. Em đi rón chân nhưng nó vẫn không thôi tiếng động. Hình như nó không còn là tiếng bước chân của em. Nó từ ngoài không gian bay đến. Một âm thanh lại đi kèm theo một âm thanh. Nó khai em là em đang đi một mình.

Nhìn quanh không thấy ai, em ngồi thụp xuống. Em muốn khóc. Nước mắt chứa quạ như những con vật. Chúng bò vòng quanh trên mí mắt em. Em không thể điều khiển chúng thôi bò vòng quanh mắt em.

Em ước gì có mẹ ở đây. Em cần có đôi tay mẹ để che cái sự sợ này. Chỉ có vẻ mềm mại của tay mẹ mới có thể xoa dịu mà thôi.

Từ lúc đó em không còn biết gì nữa. Ánh sáng chao qua chao lại. Em thấy xa xa biển lúa hình như có một vài người. Họ đang lom khom. Những cái dáng cong giống lưng mẹ. Họ đang làm một việc gì đó. Họ đang làm. Không rõ nét lắm. Như họ đang nô đùa. Họ cúi mình xuống vũng xanh. Sau đó họ nhắc mình lên. Cử chỉ như đang bơi lội.

Một chút phấn chấn khiến em yên lòng. Nếu bà cả Sè có xuất hiện thì ít nhất đã có người đến cứu nếu như em la lớn.

Nhưng gió ngược như vậy thì liệu học có nghe thấy tiếng kêu của em không? Em cũng không tin lắm chuyện này.

- Cứu tui!

Em la nhỏ nhỏ trong miệng. Em muốn thử giọng của mình. Hình như nó khàn khàn, không được trong lắm.

- Cứu tui!

Lần này có vẻ hài lòng hơn. Nhưng hình như nó không được vang xa.

Ở nhà anh Toàn vẫn hay cho rằng cái miệng em to như cái loa phát thanh. Nhưng trong trường hợp này quả thật anh đã trật lất. Giọng nói của em khàn đục và nhỏ bé làm sao.

Em vội vã vòng đường tắt trở về.

Về đến nhà, em lại lấy làm tiếc tại sao bà cả Sè không chịu xuất hiện nhỉ. Nhất định em sẽ phải ghé lại lần sau thôi. Một ngày đã thoát được hai lần sợ, thiệt tuyệt cú mèo, tuyệt mất mèo hoang và dã thú. Em thật đúng là một con dã thú!

Chương 4

Ha ha ha... Con gà bốn mươi lăm độ tức là...

Nếu buổi tối có người lạ xuất hiện, mặt đen, cất giọng cười bầy điệu, người đó là con ma. Chính hiệu là con ma. Đích thị là con ma.

Em đã chờ nhiều đêm mà chẳng bao giờ thấy. Anh Toàn luôn nói những chuyện khiến em phải chờ đợi đến mòn mỏi.

Đêm nay trăng có vẻ khác thường quá với một vầng sáng bao quanh và không có một vì sao nào. Giữa khoảng không đó em mừng tượng một chiếc vòng sáng của chị Hằng Nga.

Người ta nói chị Hằng Nga không có nhà nên ở nhờ nơi ấy. Một đêm nhiễm lạnh hóa thành trăng toát.

Anh Toàn đi ngang chỉ vào mặt em:

- Liệu hồn đó, đêm nay nghe chưa!

Điều đó có nghĩa là em không được từ chối. Bằng không anh sẽ nói, ta khinh, ta khinh.

Trăng đã hơi ngà ngà vào khoảng 8 giờ. Màu ngà như sữa đặc. Đó là trăng già.

Em và anh Toàn đã chuẩn bị kỹ cho đêm nay. Khi mẹ ngủ, em sẽ bò trước, anh bò sau. Khi thấy cái vật ngộ nguậy đó em phải đập anh một cái. Nhưng nếu vì sợ quá mà đập không nổi thì phải rên ớ ớ cho anh biết.

Nhưng anh Toàn hoàn toàn không biết rằng, khi sợ quá em lại không thể rên.

Tuy vậy, anh có vẻ hài lòng lắm. Dưới ánh trăng màu sữa đặc trông anh ngây dại hẳn một lúc. Chúng em bò về phía mộ ông cả Bầy. Em không sợ ông, em chỉ sợ vẻ vắng vẻ bao phủ không khí. Những cơn gió thổi suốt trong bụi bò như buồn nản, như âm ỉ, ai oán, kinh dị. Chúng bị nhốt chặt nên vật vã. Cả một trời đêm như bị nhốt chặt trong huyền bí, trong kinh dị.

Đọc theo con đường đất, những ngôi mộ càng lúc càng hiện rõ. Chúng đen lạnh. Chúng u buồn. Chúng nằm im. Nhưng đôi lúc trong như chúng cựa quậy. Chúng giống như một con vật. Chúng cựa quậy. Chúng lại lặng thinh. Chúng là thế giới kỳ lạ mà muốn chạm đến người ta phải đi nhón chân. Nếu không chúng sẽ vỡ vụn. Luôn cả ông cả Bầy, ông sẽ vỡ vì những tiếng động.

Mẹ luôn luôn dặn em, không có con ma nào. Chỉ có những hình ảnh trong trí nhớ thôi. Ta thấy một con người chẳng qua ta nhớ về họ thôi. Tức muốn nhìn thấy ông cả Bầy, em phải nhớ đến ông.

Và em đã nhớ đến ông trong nỗi sợ hãi kỳ thú.

Em vẫn tin ông còn đâu đó trên mộ, trong lá cây, trong không gian tối tối như đêm nay. Ông ở cả trong gió, trong đêm sao tuyệt diệu.

Ngôi mộ đã gần lắm rồi. Tim em muốn vỡ ra vì run rẩy. Khi run rẩy tim em sẽ vỡ ra.

Đó không phải là cái sợ như thường ngày, đó là một cái gì như khi em thao thức, như khi em sắp chạm phải một vật gì lạ lùng mà mình chưa từng gặp.

Em đã từng tập nín thở cho đến lúc em muốn thở, nhưng chưa bao giờ nín thở mà mình không hay biết. Thế mà giây phút này chuyện ấy lại đến với em. Em hít một hơi dài rồi sặc sụa.

Trong bóng tối mờ đã có dấu hiệu lay động trước ngôi mộ ông cả Bầy. Rõ ràng là lay động như đêm qua. Em rất muốn ơ lên một tiếng nhưng không cách nào được. Bàn tay

lạnh ngắt của anh Toàn bấu chặt vào chân em. Chúng em cùng nằm im và cùng nín thở.

Sương đêm đã nhòe ướt. Mặt trăng như chán ngấy cái màu vàng sữa, bỗng vắng vẻ sáng như ban ngày.

Tiếng anh Toàn khe khẽ vào tai em:

- Trời ơi, con gà!

- Có phải con gà không? - Em bật thành tiếng.

- Cái mỏ nó đỏ, mày không thấy à!

- Nhưng nó làm gì ở đây mới được chứ?

Bây giờ thì rõ ràng là con gà đang đứng cúi đầu trước mộ ông cả Bảy.

- Hình như nó là con gà gáy buồn đó!

Anh Toàn không nén được cái sự run trong giọng nói.

- Nếu nó là con gà gáy buồn thì tức là nó sẽ đưa mình đi à! Đi như say rượu?

- Tao phải chạy vào nhà thôi! - Anh Toàn nói, vẫn chưa hết run.

- Khoan, chờ em với! Em không cách chi nhắc chân lên được.

- Mày phải nhanh lên, tao không thể chờ lâu! Lỡ nó gáy thì sao!

Em co giò lên như vô hiệu. Như người tê bại, nó làm em nghĩ mình không có cái gì trên người hết, ngoài đôi tay và cái đầu. Cả con người em chỉ có đôi tay và cái đầu. Đôi chân đã biến mất rồi.

- Nhanh lên! - Anh Toàn giục. - Tao đếm một hai ba là phải chạy liền.

- Không, anh không được bỏ em, em sẽ khinh đó! Anh ẵm em đi, em chỉ còn có cái đầu và cái tay.

Vừa nói xong bỗng dưng em nghe vụt một cái, anh Toàn đã phóng người lên. Rồi em không hiểu tại sao, em cũng đứng phất dậy. Rồi em thấy mình đang bay trên những bụi cỏ. Chân em gần như không chạm đất. Em đã chạy như trong mê. Sau lưng như thể có một cái bóng khác đang vỗ lấy em. Em định la lên thì nhận ra anh Toàn.

Thì ra em đã chạy nhanh còn hơn anh ấy.

Phía bên kia ngôi mộ, con gà vỗ cánh bay. Một đôi cánh bay trong đêm như một giấc mơ. Nó sẽ còn vỗ cánh nhiều lần nữa trong trí nhớ của em.

Đêm ấy, hai anh em nằm ôm nhau trong chăn mà vẫn còn sợ run. Đôi tay lạnh ngắt của anh Toàn chạm vào người em như thể một con ma bằng nước đá.

- Anh quăng cái tay ra đi, ghê quá!

- Nhưng tao không thể quay mặt ra ngoài. - Anh thòm thòm vào tai em. Giọng nói của anh thật dịu dàng như giọng của mẹ.

Anh dụi đầu vào cổ em:

- Một chút nữa nó sẽ ầm thôi.

Bình thường em sẽ không chịu đâu, khi mà em biết anh đang nhờ vả em một cái gì đó. Nhưng đêm nay, bằng cái giọng nói đó bỗng dưng em không cách gì từ chối anh được. Em nghe cái âm thanh đó, như nghe tiếng mẹ trong cái âm thanh đó. Mẹ nói em giống

bố. Tức là cái giọng của bố sẽ nằm bên trong em nhiều hơn. Em không có cái giọng của mẹ. Em chỉ có canh tay mẹ, con mắt mẹ, tâm hồn của mẹ... nên em yêu cái giọng nói ấy.

- Một chút nữa nó sẽ ảm thôi! - Anh lại nói.

Quả nhiên, lần hồi đôi tay anh ảm dần. Lâu lâu anh xiết chặt em hơn trong giấc ngủ mê.

Không hiểu sao em không thể ngủ được. Em cứ nghĩ mãi về ngôi mộ ông cả Bảy và con gà. Nó ở đó làm gì nhỉ! Chẳng lẽ từ trong mộ chui ra! Thế ban ngày nó đã đi đâu, vì ngày nào mà em chẳng đi ngang mộ ông cả Bảy. Em chỉ sợ ban đêm thôi. Chẳng lẽ nào nó lại chui vô. Nhất định phải có một cái lỗ nào đó trong mộ như những kho tàng người ta vẫn hay kể. Ví dụ như có cái lỗ trong mộ đi thì con gà ở đó ăn bằng gì? Ngày mai em phải ra đó xem lại mới được.

Bên vai em, anh Toàn ngủ thật say. Giấc ngủ làm anh hiền lành. Mặt giãn ra chứ không nhăn nhó như mọi khi. Anh nắm chặt tay em. Hình như anh đang đi lạc đâu đó trong giấc mơ. Cũng có thể anh đang dẫn em đến một thế giới nào đó. Nhưng vì em chưa ngủ nên em vẫn cứ phải mắc lại bên ngoài. Cánh cửa đã không mở ra với em.

Em hay nghĩ không biết trong giấc mơ anh thấy gì. Nhưng anh chẳng bao giờ kể cho em nghe về giấc mơ cả. Như thể anh cứ sợ em mơ thấy, em xí chỗ. Rồi em sẽ dẫn người khác đến phá rối giấc mơ anh.

Mẹ hay nói, khi các con đi ngủ, mẹ thấy căn nhà như vắng đi hai người. Chỉ còn trơ lại một mình mẹ. Em biết mẹ muốn nói em và anh Toàn nhiều chuyện. Nhưng em vẫn nghĩ đúng là như thế. Khi một người đi ngủ là người ấy đi vắng. Họ vẫn nằm đây nhưng thực ra họ đang đi đâu đó rất xa. Những lúc họ mỉm cười là lúc họ chạy vụt về thăm lại ngôi nhà của mình là thân thể của họ, xem cái tay để đúng vị trí chưa, có tê không, xem khúc mình có ảm không, xem con mắt đã hoàn toàn khép hẳn chưa, xem có tiếng động nào gầm rú không... sau đó an tâm đi tiếp.

Có khi trong một giấc ngủ, em thấy mình đi vắng rất nhiều lần. Em về rồi em lại đi. Loáng thoáng mang trên vai cả cái lạnh. Cũng có khi em chẳng đi đâu xa, lang thang ra khúc sân trước nhà rồi ngồi mãi ở đó. Thật kỳ lạ. Trong khi em lại rất muốn đi xa, đi vạ dậm, đi giang hồ giữa biển khơi thách đấu cùng thủy quái, mặc cho chúng thét gào phò cái răng nanh vàng.

Mãi đến sáng em vẫn còn uất ức vì sao trong giấc mơ em không chịu đi xa. Mẹ giải thích đó là vì em yêu khúc sân nhà nhiều hơn. Khi chúng ta mơ điều gì thì tình yêu của chúng ta nằm ở đấy.

Trong bóng tối nhạt, em nhìn rõ anh Toàn nhiều hơn cả lúc anh cùng em chơi đùa. Không biết sao em lại có thể nhìn anh như một con người mới gặp lần đầu. Có lẽ vì đêm hôm nay em mới khám phá ra anh mang nhiều nét của mẹ hơn em. Anh có những cái của mẹ mà em không có. Từ cái cách nằm ngủ cho đến cái cách đi. Như thể mẹ chỉ sinh ra một mình anh trên đời này.

Trong giấc mơ em cũng hay nhìn thấy anh. Có lẽ mẹ nói đúng, em đã thương anh mà em không biết, chỉ có giấc mơ mới cho em biết tình yêu của em nằm ở nơi nào.

Bàn tay anh Toàn lúc này đã ảm hẳn. Rất nóng. Em thích những bàn tay nóng. Bố cũng có một bàn tay nóng như vậy và những ngón tay to. Quá ư là tuyệt vời. Bố có thể ủ tay em trong một cái nắm đấm.

Đôi lúc em vẫn nghĩ một ngày mát trời nào đó, bố sẽ dẫn em ra biển khơi. Hai bố con, mỗi người một tay chèo, chèo một mạch sang kia bờ thế giới, nơi có hai con sông, một

con sông sữa bò và một con sông buồn. Mỗi lúc buồn vì không có gì chơi, người ta ra sông để vớt nổi buồn xuống đó. Ở bờ thế giới còn nhiều thú nữa chẳng hạn như những đôi cánh. Cánh nhiều đến nỗi người ta bực bội vì không biết bay đi đâu. Khắp chín phương trời người ta đã đi cả rồi. Thế là rình rình vớt cánh sang nhà hàng xóm như đổ rác vậy. Người ta chuyển sang đi bộ.

Anh Toàn còn kể, không đâu xa, anh em thằng Tí chứ ai, biết đâu kiếp trước là thần tiên cũng không chừng, hai ông tiên bị đọa đày vì ham chơi, trời cột làm một cho hết trò bay nhảy.

Hết